

Cartea lui Daniel – Numărul cincizeci și cinci

Dezvăluirea țesăturii profetice: revelația lui Gabriel către Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-19

Gabriel a venit la Daniel după ce acesta a ajuns să înțeleagă cei șaptezeci de ani ai robiei din prorocia lui Ieremia, precum și jurământul și blestemul lui Moise.

În anul întâi al domniei lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți numărul anilor despre care venise cuvântul Domnului către prorocul Ieremia, că avea să împlinescă șaptezeci de ani asupra pustiirilor Ierusalimului.... Da, tot Israelul a călcat Legea Ta, abătându-se, ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-a revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în Legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuit împotriva Lui. El a întărit cuvintele Sale pe care le rostise împotriva noastră și împotriva judecătorilor noștri care ne-au judecat, aducând asupra noastră o mare nenorocire; căci sub tot cerul nu s-a făcut nimic asemenea cu ceea ce s-a făcut împotriva Ierusalimului. După cum este scris în Legea lui Moise, toată această nenorocire a venit peste noi; și totuși nu ne-am adus rugăciunea înaintea Domnului Dumnezeului nostru, ca să ne întoarcem de la nelegiuirile noastre și să înțelegem adevărul Tău. De aceea Domnul a vegheat asupra nenorocirii și a adus-o asupra noastră; căci Domnul Dumnezeu nostru este drept în toate lucrările Sale pe care le face, fiindcă noi n-am ascultat de glasul Lui. Daniel 9:2, 11–14.

Cuvântul pe care l-a folosit Daniel și care este tradus prin „jurământul” este același cuvânt pe care l-a folosit Moise și care este tradus prin „de șapte ori”, în Leviticul douăzeci și șase. Sora White ne informează că, în capitolul nouă, Daniel căuta să înțeleagă relația dintre perioada de șaptezeci de ani a lui Ieremia și perioada de două mii trei sute de ani. În capitolul opt, lui Gabriel i se poruncise să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia celor două mii trei sute de zile, iar Gabriel își încheie lucrarea când revine în capitolul nouă și îl informează pe Daniel să separe în mintea sa cele două vedenii care au constituit tema capitolelor șapte, opt și, de asemenea, nouă. Aceste două vedenii constituie tema „creșterii cunoștinței” care a fost desigilată în 1798.

Cei șaptezeci de ani ai lui Ieremia și „blestemul” lui Moise sunt amândouă simboluri ale celor „șapte vremi”, așa cum sunt reprezentate prin „jurământul” lui Moise, însă Gabriel urmează să prezinte descompunerea perioadei de două mii trei sute de ani. Aceasta poate fi împărțită în mod corect numai atunci când relația dintre vedenia („chazon”) călcării în picioare și vedenia („mareh”) arătării este împărțită în mod corect. Gabriel a început prin a identifica faptul că o perioadă de probă de patru sute nouăzeci de ani a fost dată iudeilor. Perioada aceea era aceeași cu perioada de patru sute nouăzeci de ani de răzvrătire care produsese cei șaptezeci de ani de robie.

Cuvântul „hotărât” din versetul douăzeci și patru se referă la perioada de la emiterea celui de-al treilea decret, în anul 457 î.Hr., până la uciderea cu pietre a lui Ștefan, în anul 34 d.Hr.; însă cuvântul „hotărât” din versetele douăzeci și șase și douăzeci și șapte identifică puterile pustiitoare ale păgânismului și papalității.

Și după cele șaiszeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit, dar nu pentru Sine; și poporul domnului care va veni va nimici cetatea și sanctuarul; iar sfârșitul lui va fi cu un potop, și până la sfârșitul războiului pustiirile sunt hotărâte. Și el va întări legământul cu mulți timp de o săptămână; și la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, iar din pricina răspândirii urâciunilor o va pustii, până la sfârșit; și ceea ce este hotărât se va vărsa peste cel pustiit. Daniel 9:26, 27.

Gabriel îi aduce la cunoștință lui Daniel că „după” ce „Mesia” avea să fie „stârpit”, „poporul domnului care va veni va nimici cetatea și sfântul locaș”. Roma păgână a distrus „cetatea și sfântul locaș” în asediul care a durat exact trei ani și jumătate, din anul 66 până în anul 70 d.Hr. Gabriel arată că „sfârșitul războiului” avea să fie „ca printr-un potop” și că războiul avea să fie alcătuit din „pustiiri”. Războiul care a fost dus împotriva Ierusalimului și a sfântului locaș a fost călcarea în picioare săvârșită de păgânism și de papalitate. Puterea păgână care avea să distrugă Ierusalimul la început a fost Babilonul, dar puterea păgână care avea să-l distrugă după ce Mesia a fost răstignit a fost Roma păgână. Însă războiul împotriva sfântului locaș și a oștirii a fost dus de două puteri pustiitoare, iar cea de-a doua dintre aceste două puteri pustiitoare din Scripturi este papalitatea.

Papitatea este puterea reprezentată ca „urgie năvalnică”; ea este puterea din versetul patruzeci al capitolului unsprezece din Daniel, care „se revărsa și trece peste”. Călcarea în picioare a Ierusalimului, care a început cu Babilonul și a continuat cu națiunea de fier care rostea cuvinte întunecate, așa cum este reprezentată de Moise în Deuteronomul, a fost urmată de papalitate. Până la sfârșitul acestei călcări în picioare, „pustiirile” erau „hotărâte”. În versetul douăzeci și șapte, Hristos întărește legământul cu mulți pentru o săptămână. La mijlocul acelei săptămâni, sistemul jertfelor pământești avea să înceteze, deoarece Hristos Își începea lucrarea de Mare-Preot în sanctuarul din cer. Din pricina neascultării iudeilor în timpul perioadei de probă care fusese tăiată pentru ei, sanctuarul și cetatea urmau din nou să fie pustiite.

Versetul spune: „și pentru răspândirea urâciunilor o va face pustie, până la sfârșit; și ceea ce este hotărât se va vărsa peste cea pustiită.” Când iudeii și-au umplut, în cele din urmă, cupa timpului lor de probă până la margine, cetatea și sanctuarul urmau să rămână pustiite până la sfârșitul războiului. La „consumarea” călcării în picioare, în 1798, fusese „hotărât” ca papalitatea să primească o rană de moarte. Atunci cetatea și sanctuarul urmau să fie restaurate și rezidite, așa cum a fost preînchipuit atunci când iudeii au ieșit din Babilonul literal sub cele trei decrete.

Până la desăvârșirea aceluia război, Ierusalimul urma să fie călcat în picioare de puterea papală. Perioadele profetice care alcătuiesc perioadele distincte din cadrul celor două mii trei sute de ani pot fi înțelese corect numai atunci când relația dintre viziunea călcării în picioare din cei șaptezeci de ani este înțeleasă în legătură cu viziunea restaurării sanctuarului și a oștirii. A respinge viziunea împrăștierii din blestemul lui Moise înseamnă a respinge viziunea străngerii laolaltă. Viziunea celor șaptezeci de ani este viziunea împrăștierii. Viziunea celor două mii trei sute de ani este viziunea străngerii laolaltă. Viziunea celor șaptezeci de ani este viziunea „chazon” a împrăștierii, iar viziunea celor două mii trei sute de ani este viziunea „mareh” a străngerii laolaltă.

Așadar, ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă. Marcu 10:9.

Viziunile acestea două au fost unite împreună în chip profetic, iar a o respinge pe una înseamnă a le respinge pe amândouă. Faptul acesta arată că, în pofida pretenției adventismului că susține profetia celor două mii trei sute de ani, el a respins stâlpul central al adventismului, tot atât de sigur cum a respins „cele șapte vremi” în 1863. Oare nu pretindeau iudeii că păzesc Legea lui Dumnezeu? Oare nu mărturisea Israelul din vechime că așteaptă pe Mesia? Mărturisirea este lipsită de orice însemnătate dacă nu susține Cuvântul lui Dumnezeu.

Milleriții au identificat în cele din urmă ziua de 22 octombrie 1844 ca încheierea perioadei de două mii trei sute de zile, însă înțelegerea lor era limitată. Abia după marea dezamăgire a venit lumina cu privire la sanctuarul ceresc și la apariția lui Hristos în Locul Preasfânt la acea dată. Abia după acea dată au văzut ei solia îngerului al treilea și Legea lui Dumnezeu.

Domnul a intenționat să sporească lumina profetică asociată cu cei două mii trei sute de ani și, în 1856, a deschis ușa către o lumină suplimentară, iar în următorii șapte ani adventismul a închis acea ușă. Abia după 11 septembrie 2001 Domnul i-a condus pe studenții profetiei înapoi la articolele lui Hiram Edson, iar lumina celor „șapte vremi” a început din nou să crească.

Refuzând să vadă relația dintre profetia celor două mii trei sute de ani și profetia celor două mii cinci sute douăzeci de ani, adventismul a ajuns să înțeleagă data de 22 octombrie 1844 într-un mod trunchiat și incomplet.

Odată ce S. S. Snow a stabilit definitiv data răstignirii, a fost determinată data de 22 octombrie 1844.

Să știi deci și să înțelegi că, de la ieșirea poruncii pentru restaurarea și zidirea Ierusalimului până la Mesia, Prințul, vor fi șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni; piața va fi zidită din nou, și zidul, chiar în vremuri de strâmtorare. Și după cele șaiszeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit, dar nu pentru Sine; iar poporul prințului care va veni va nimici cetatea și sanctuarul; și sfârșitul ei va fi cu un potop, și până la sfârșitul războiului pustiirile sunt hotărâte. Și el va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; iar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și din pricina răspândirii urâciunilor o va face pustie, până la desăvârșirea hotărâtă, și ceea ce este hotărât va fi vărsat peste cea pustiită.
Daniel 9:25–27.

Milleriții au recunoscut data corectă a răstignirii, iar apoi a fost identificat sfârșitul perioadei de două mii trei sute de ani. „Stârpirea lui Mesia” la „jumătatea săptămânii”, în care Hristos a întărit „legământul” din cauza faptului că iudeii și-au umplut până la vârf cupa timpului lor de probă, așa cum este reprezentat prin „aripa urâciunilor”, a fost de asemenea identificată. Crucea a devenit semnul istoric de hotar care a fost esențial în recunoașterea soliei Strigătului de la Miezul Noptii.

În pofida luminii cuprinse în versetele care au produs o manifestare atât de puternică a puterii lui Dumnezeu, milleriții nu au ajuns niciodată la o înțelegere a acelor versete care era reprezentată de dorința lui Daniel de a înțelege relația dintre cele două viziuni. Săptămâna în care Hristos a întărit legământul a fost împărțită în două perioade, pe care sora White le-a identificat mai târziu ca reprezentând lucrarea personală a lui Hristos de trei ani și jumătate, urmată de lucrarea Sa așa cum era reprezentată de ucenici. Ei au văzut că reperul istoric al crucii a devenit ancora pentru a stabili

data de 22 octombrie 1844, dar nu au văzut că el reprezenta, de asemenea, centrul a două perioade identice de trei ani și jumătate și, astfel, reprezenta „șapte vremi”, pe care Dumnezeu, prin Moise, le-a numit „cearta legământului Său”.

Atunci și Eu voi umbla împotriva voastră și vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Și voi aduce asupra voastră sabia, care va răzbuna încălcarea legământului Meu; iar când vă veți strânge în cetățile voastre, voi trimite ciuma în mijlocul vostru; și veți fi dați în mâna vrăjmașului. Leviticul 26:24, 25.

Pe Hristos, când întărea legământul cu mulți, era vorba despre legământul pentru care avea o pricină împotriva iudeilor neascultători. „Pricina legământului Său” a început în anul 723 î.Hr., când asirienii au dus în robie împărăția de nord, iar apoi, timp de o mie două sute șazeci de zile profetice, păgânismul a călcat în picioare Israelul literal. Această călcare în picioare a fost apoi urmată de alte o mie două sute șazeci de zile profetice, în care papalitatea a călcat în picioare Israelul spiritual.

Săptămâna profetică în care Hristos a întărit legământul, în împlinirea viziunii celor două mii trei sute de ani, a reprezentat, de asemenea, viziunea celor două mii cinci sute douăzeci de ani. Milleriții au înțeles îndeajuns din profeția celor două mii trei sute de ani pentru a proclama corect solia Strigătului de la Miezul Noptii, dar au ales să respingă o parte din lumina pe care interpretarea lui Gabriel din capitolul nouă era menită să o transmită.

ഗബ്‌രിയൽ ദാനിയേലിനെ രണ്ട്‌വു ദർശനങ്ങളെ—“കാര്യാം”യും “ദർശനം”യും എന്ന്‌ പരതിനിധീകരിക്കപ്പെടവയെ—ശരിയായി വിഭജിച്ചു (മനസ്സിൽ വേർതിരിച്ചു) മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു; ആ ഉപദേശത്തിന്റെ നിവൃത്തിയായി, എഴുപത് ആഴ്ചകളുടെയും (“ഏഴ് കാലങ്ങൾ” എന്ന്‌ നിന്റെ ഒരു പരതീക) ഇരുപത്തിമൂന്നു വർഷങ്ങളുടെയും പരസ്പരബന്ധം ഗ്രഹിക്കുവാൻ ദാനിയൽ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, അതുതന്നെയായിരുന്നു അവന്റെ ഭാരമെന്നു സിസ്റ്റർ വൈറ്റ് നമ്മെ അറിയിക്കുന്നത്‌.

O respingere de către adventism a „șapte vremi” i-a așezat într-o poziție în care nu au putut înțelege că prima perioadă de patru sute nouăzeci de ani, care fusese tăiată din cei două mii trei sute de ani, reprezenta răzvrătirea legământului pe care Moise o identifică drept „cearta legământului Său”.

De asemenea, ei au fost împiedicați să recunoască faptul că răstignirea la mijlocul săptămânii a făcut mai mult decât să indice pur și simplu data, căci ea a identificat însuși centrul controversii lui Hristos cu neascultarea lui Israel în lumina sângelui legământului. Ei au fost orbi față de faptul că sângele care a fost vărsat pentru mulți la cruce, care confirma legământul Său, confirma de asemenea legământul expus în Leviticul douăzeci și cinci și douăzeci și șase.

Israelul antic și-a asumat un legământ pe care l-au definit prin declarația lor: „tot ce a spus Domnul vom face”, fiind cu totul neștiutori de faptul că legământul pe care Hristos îl oferea cerea ca legea

Sa să fie scrisă în inimă. Definiția lor fariseică a termenilor legământului i-a împiedicat să înțeleagă și să accepte adevărul legământ.

Israelul modern a definit sângele crucii de la mijlocul săptămânii în termeni care provoacă aceeași orbire pentru Israelul modern, precum cea care era asupra Israelului antic atunci când L-au respins pe Mesia și au proclamat că nu au alt împărat decât pe Cezar.

Israël moderne est aveugle au fait que l'histoire que Gabriel a exposée à Daniel comprend non seulement la confirmation de l'alliance, mais aussi la dispersion qui est amenée sur ceux qui rejettent cette alliance, car les versets indiquent que la Rome païenne (le prince qui devait venir) détruirait la ville et le sanctuaire, et que, jusqu'à la fin de la guerre (qui a foulé aux pieds le sanctuaire et l'armée), des « désolations », au pluriel, étaient décrétées.

În istoria în care Hristos Și-a vărsat sângele pentru a întări legământul cu mulți, cele două puteri pustiitoare ale Romei păgâne și papale sunt identificate în mod specific. Sângele vărsat pe cruce este ceea ce Hristos aduce în sanctuarul ceresc și este un simbol al lucrării Sale reprezentate prin vedenia „mareh” a celor două mii trei sute de ani. Acea istorie este ținută împreună cu istoria vedeniei „chazon” a celor două mii cinci sute douăzeci de ani, astfel cum este reprezentată de cele două puteri pustiitoare care aveau să calce în picioare sanctuarul și oștirea.

Adevărurile care au fost reprezentate în visul lui Miller ca niște giuvaeruri străluceau la fel de puternic ca soarele, însă erau incomplete. În zilele de pe urmă, când Strigătul de la Miezul Noptii va fi repetat întocmai, chiar acele giuvaeruri vor fi așezate în noua și mai marea casetă de către „Omul cu peria de praf”, iar atunci ele vor străluci de zece ori mai puternic decât la început. Ele devin piatra de încercare a mesajului final al Strigătului de la Miezul Noptii. Acele giuvaeruri au fost identificate în mod specific de cei doi martori proorociți de Habacuc, ca fiind table. Când cele două table ale hărților pioniere din 1843 și 1850 sunt așezate una peste cealaltă „linie peste linie”, giuvaerurile lui Miller sunt identificate în mod specific, iar astfel acele giuvaeruri reprezintă mesajul Strigătului final de la Miezul Noptii.

Pifò verite ki sou de tablo yo ilistre pwofesi ki te akonpli anvan 1844, tankou idantifikasyon bèt ki nan Danyèl sèt ak uit. Imaj Danyèl de a reprezante la. Agiman konsènan si se Wòm oswa Antiochus Epiphanes ki etabli vizyon an prezan la. Premye desepsyon an ak tan reta a nan Abakouk ak dis vyèj yo prezan la. Arive twazyèm zanj lan prezan la, menm jan ak sanktyè selès la. “Sakrifis tout tan an” kòm yon senbòl paganism prezan la. Epi, natirèlman, twa Malè Islam yo prezan la. Lè yo rasanble ansanm, tablo yo reprezante yon ilustrasyon “ogmantasyon konesans” ki fèt lè Lyon branch fanmi Jida a retire sele sou yon verite pwofetik.

În timp ce ne apropiem de încheierea examinării noastre asupra viziunii râului Ulai ca simbol al cunoașterii profetice care a fost desigilată la vremea sfârșitului, în 1798, și care a sporit pentru a alcătui nestematele din noua casetă, mai mare, din visul lui William Miller, vom reveni asupra adevărurilor millerite care au fost incomplete în istoria lor. Unele au fost lăsate într-o stare incompletă din cauza momentului istoric în care trăiau milleriții, iar altele au rămas incomplete prin neascultarea acelor care au refuzat să țină pasul cu lumina progresivă a celui de-al treilea înger.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.

„Cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu un mesaj nu sunt decât oameni, dar care este caracterul mesajului pe care îl poartă? Veți îndrăzni să vă întoarceți de la avertizări sau să le tratați cu ușurătate, pentru că Dumnezeu nu v-a consultat cu privire la ceea ce ar fi fost de preferat? Dumnezeu cheamă oameni care să vorbească, care să strige cu glas tare și să nu cruțe. Dumnezeu Și-a ridicat mesagerii ca să facă lucrarea Sa pentru acest timp. Unii s-au întors de la mesajul neprihănirii lui Hristos pentru a-i critica pe oameni și imperfecțiunile lor, pentru că nu vestesc mesajul adevărului cu toată grația și rafinamentul de dorit. Au prea mult zel, sunt prea stăruitori, vorbesc cu prea multă fermitate, iar mesajul care ar aduce vindecare, viață și mângâiere multor suflete obosite și apăsate este, într-o anumită măsură, exclus; căci, exact în măsura în care oamenii cu influență își închid propriile inimi și își ridică propriile voințe în opoziție față de ceea ce a spus Dumnezeu, ei vor căuta să îndepărteze raza de lumină de la aceia care au tânjit și s-au rugat după lumină și după putere înviorătoare. Hristos a consemnat toate vorbirile aspre, mândre, batjocoritoare rostite împotriva slujitorilor Săi ca fiind rostite împotriva Sa Însuși.”

„Mesajul celui de-al treilea înger nu va fi înțeles; lumina care va lumina pământul cu slava ei va fi numită o lumină falsă de către aceia care refuză să umble în slava ei tot mai mare. Lucrarea care ar fi putut fi făcută va rămâne nefăcută de către cei ce resping adevărul, din pricina necredinței lor. Vă implorăm pe voi, care vă împotriviți luminii adevărului, să vă dați din calea poporului lui Dumnezeu. Lăsați ca lumina trimisă din cer să strălucească asupra lor în raze clare și statornice. Dumnezeu vă socotește pe voi, cărora v-a venit această lumină, răspunzători pentru felul în care o folosiți. Cei care nu vor asculta vor fi ținuți răspunzători; căci adevărul a fost adus la îndemâna lor, dar ei și-au disprețuit ocaziile și privilegiile. Solii purtând acreditările divine au fost trimiși poporului lui Dumnezeu; slava, măreția, neprihănirea lui Hristos, pline de bunătate și de adevăr, au fost prezentate; plinătatea Dumnezeirii în Isus Hristos a fost înfățișată înaintea noastră cu frumusețe și gingășie, pentru a-i fermeca pe toți aceia ale căror inimi nu erau închise de prejudecată. Știm că Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru. Am văzut suflete întorcându-se de la păcat la neprihănire. Am văzut credința reînviată în inimile celor zdrobiți. Să fim noi asemenea leproșilor care au fost curățiți, care și-au văzut de drum, și numai unul s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu? Mai degrabă să vorbim despre bunătatea Lui și să-L laudăm pe Dumnezeu cu inima, cu pana și cu glasul.” Review and Herald, 27 mai 1890.